

Rishon – Schar of Encouraging Shnayim Yomi

Page | 1

במדבר כ"ה: י"ב
לְכוּ אָמַר הַנְּגִי נָתַן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם

Therefore say, Behold, I give to him My covenant of peace,
Rashi

לְבְרִית שְׁלוֹם, פְּאָדָם הַמְחֻזֵּק טוֹבָה וְחַנּוּת לְמִי שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ טוֹבָה, אִף כֵּאֵן פָּרַשׁ לוֹ הַקְּבָה שְׁלוֹמוֹתָיו (רש"י)
This means: I give him my covenant that it should be to him as a covenant of peace; just like a man who shows gratitude and friendliness to one who has done him a kindness. So here, too, the Holy One, blessed be He, expressed to him His peaceful feelings towards him.

ספורנו

יב (את בריתי שלום – ממלאך המות, כענין "עושה שלום במרומיו") איוב כ"ה:ב'. (כי אמנם ההפסד לא יקרה אלא בסבת התנגדות ההפכים. וזה אמנם נתקיים בפינחס שהאריך ימים הרבה מאד מכל שאר אנשי דורו, עד שהיה הוא משמש במשכן שילה בזמן פלגש בגבעה, שהיה בלי ספק אחרי מות יהושע ושאר "הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע") שופטים ב"ז:, (וכל שכן אם היה בזמן יפתח שכתב למלך בני עמון "בשבת בני ישראל בחשבון ובבנותיה כו' שלש מאות שנה") שופטים ו"א:כ"ו. (וכבר ספרו ז"ל שפינחס לא רצה ללכת אז אל יפתח להתיר נדרו. וכל שכן לדברי האומר אליהו זה פינחס, והוא עדין חי וקיים.)

תענית כ"א:

הַנּוֹת דְּבַרְתָּא בְּשִׁיבּוּמֵיהּ דְּרַב לָא הֲנוּת דְּבַרְתָּא סַבְרוּ מֵינֵיהּ מְשוּם זְכוּתֵיהּ דְּרַב דְּנַפְיֵשׁ אֵיתְחַזִּי לֵהוּ בְּחֵילָמָא רַב דְּנַפְיֵשׁ זְכוּתֵיהּ טוֹבָא הָא מִילְתָּא זּוּטְרָא לִיהּ לְרַב אָלָא מְשוּם הֵהוּא גְבַרְא דְשִׁייל מְרָא וּזְבִילָא לְקַבּוּרָה
Once a plague broke out in Sura, but there was no plague in the neighborhood of Rav. People thought that this was on account of Rav's great merit, but they saw in a dream that Rav had a lot of merit, and this was far too small for Rav 's merits to be needed. Rather, it was on account of a certain man who would lend a shovel and a spade for burials.

ברכות ה.- ה:

אָמַר רַב הוּנָא בַר יְהוּדָה אָמַר רַבִּי אַמִּי לְעוֹלָם וָעוֹלָם יְשָׁלִים אָדָם פְּרָשִׁיּוֹתָיו עִם הַצְּבוּר שְׁנַיִם מְקָרָא וְאַחַד תְּרַגְמוּם
Rav Huna bar Yehuda said in the name of Rabbi Ammi: A man should always complete his parashas together with the congregation, [i.e., recite (at home) the same weekly portion (parashah) from the Torah] reading twice the Hebrew text and once the Aramaic targum [lit. translation]. [This was instituted so that one should be familiar with what he hears when the Torah is read (Terumas Hadeshen 23, see also introduction to Sefer Hachinuch).]

נְאֻפִילוּ עֲטוּרוֹת וְנִדְבִיבּוֹן שְׁקָל הַמְשָׁלִים פְּרָשִׁיּוֹתָיו עִם הַצְּבוּר מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשָׁנוֹתָיו
and even such words as 'Ataros' and 'Divon,' [Num. 32,3 Even strings of names which are left untranslated in the Targum should be recited in both the Hebrew and Aramaic versions.] for one who completes his parshas together with the congregation, his days and years are prolonged.

Sheni – Inter-marriage

Page | 2

במדבר כ"ו: ה

ראובן בכור ישראל בני ראובן חנוך משפחת החנכי לפלוא משפחת הפלאי:

Reuven, firstborn of Yisrael: the sons of Reuven: Chanoch, family of the Chanochi; of Pallu, family of the Pallui;

רש"י

משפחת החנכי. לפי שהיו האמות מבזין אותם ואומרים מה אלו מתחסיין על שבטיהם?! סבורים הם שלא שלטו המצריים באמותיהם? אם בגופם היו מושלים, קל ונחור בנשותיהם! לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם — הא מצד זה ויוד מצד זה — לומר, מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם

THE FAMILY OF THE CHANOCHITES — Because the idolatrous nations spoke slightingly of Israel, saying, “How can these trace their descent by their tribes? Do they think that the Egyptians did not overmaster their mothers? If they showed themselves master of their bodies, it is quite certain that they did so over those of their wives!” On this account the Holy One, blessed be He, set His name upon them: The letter ה on one side of their name and the letter י on the other side [הנכיה], to intimate: I bear testimony for them that they are the sons of their reputed fathers [and not of the Egyptians]. [Shir HaShirim Rabbah 4:12]

אור החיים במדבר כ"ו:ד'

ואין חיוב על משה אלא להחזיר במנין שהופקדו אצלו בתחלה והנה הוא מספרם שלם,

1970 – 17%

2013- 58%

2010 – 72% of married Jewish non orthodox men married to goyim

יתגדל ויתקדש שמה רבא

From Shnayim Yomi has to come out a movement to have deep Kavana during Kaddish that Hashem should inspire his Children to identify Jewish and grant them the opportunities to be inspired to lead lives whereby Hashem could sign His Name on their marriages – and that each one of us has to think hard what we can do to rid the world of this most colossal Chilul Shem Shomayim and bring Kiddush Shem Shomayim instead.

Shlishi – Love of Eretz Yisrael = Love of Tzedaka and Tzniut

Page | 3

Men were more egocentric. Women thought of others. Churban, galut, Meraglim a result of Egocentricity. Geula is not taking but giving. The more we love to give and think of others and seek opportunities to give, the closer we will be to geula and kedusha. Geula therefore means freeing oneself from self-enslavement – like we sing in Lecha Dodi from Yeshaya – Karva el nafshi geala – if I get in touch with my nefesh and appreciate that I am indeed but a chelek eloka memaal and free it from its egoism and self-worship– then I will experience geula.

Rav Shlomo Alkabatez teaches us that we can choose to embark on this journey each ErevShabbat as we leave the weekday rat race out to the fields and greet the Shabbos Queen.

So this week when we sing karva el nafshi geala, let's beg the Almighty to help us become a bit less egocentric this week.

Look for an opportunity just to give to others without the need to take and experience a whiff of geula! When I walk in the street during the summer, think of how I can give to the world and not simply take from all the enticing momentary enjoyments. Kedusha & Geula. Love of Eretz Yisrael, Tzedaka, and Tzniut!

Revii – Purity of Service

Page | 4

במדבר כ"ז:י"ב

(יב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַל־הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה וַרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: (יג) וַרְאִיתָה אֹתָהּ וְנֹאֲסַפְתָּ אֶל־עַמִּיךָ גַּם־אֶתָּה כְּאֲשֶׁר נֹאֲסַף אֶהְרֹן אַחִיךָ: (יד) כְּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בְּמִדְבַר־צֹן בְּמַרְיַבֶּת הַעֲדָה לְהַקְדִישֵׁנִי בַמַּיִם לְעֵינֵיהֶם הֵם מִי־מַרְיַבֶּת קִדְּשׁ מִדְּבַר־צֹן:

(טו) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר: (טז) יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרוּחַת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הַעֲדָה: (יז) אֲשֶׁר־יֵצֵא לְפָנֶיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֵדוּת יְהוָה כְּצֵאן אֲשֶׁר אֵין־לֵהֶם רַעַה: (יח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסָמַכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: (יט) וְהֶעַמְדַתְּ אֹתוֹ לְפָנֶי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָל־הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: (כ) וְנִתְּנָה מִהוֹדֶךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָל־עַדְתְּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (כא) וְלִפְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשָׂאֵל לֹו בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנֶי יְהוָה עַל־פִּי יֵצֵאוּ וְעַל־פִּי יָבֵאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה: (כב) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנֶי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָל־הָעֵדָה:

רש"י במדבר כ"ז:ט"ו

וידבר משה אל י"י וגו' – להודיעך שבחן של צדיקים, שכשנפטרים מן העולם מניחין צורכן ועוסקין בצורכי ציבור.

רש"י במדבר כ"ז:י"ז

אשר יצא לפנייהם – לא כדרך מלכי האומות שיושבין בבתייהם ומשלחין חיילותיהם למלחמה, אלא כדרך שעשיתי אני שנלחמתי בסיוחן ועוג, שנאמר: אל תירא אותו (במדבר כ"א:ל"ד), וכדרך שעשה יהושע: וילך יהושע אליו ויאמר לו הלנו אתה וגו' (יהושע ה':י"ג), וכן בדוד: כי הוא יוצא ובא לפנייהם (שמואל א' י"ח:ט"ז) – יצא בראש ויכנס בראש.

אשר יוציאם – בזכותיו.

ואשר יביאם – בזכותיו.

דבר אחר: אשר יביאם – שלא תעשה לו כדרך שאתה עושה לי, שאיני מכניסן לארץ.

מקבילות במקרא במדבר כ"ז:י"ט

[ביאור לפסוק זה כלול בביאור פסוק טו]

וצויתה אותו – על ישראל: דע שטורחנין הן וסרבנים הן על מנת שתקבל עליך.

In parshat chukat after 40 years of upon accusing Moshe of leading them on his own to the desert to kill them by dehydration, Moshe momentarily becomes frustrated that his mission failed to raise a generation who completely believe in the Almighty and that it was not Egyptian idols or Moshe's super powers or weaknesses that were responsible for their fate. The new generation echoed the same anxieties as those who left Egypt. Moshe hits the rock out of frustration. G-d says, Moshe you should not have gotten frustrated. I will make sure that ultimately My Goal will succeed. Stay behind in the desert, lest the Jews think that it was you who brought them in. What follows is a most fascinating display of internal self-effacement. Where Moshe to demand that his children should take him over; therein would lie a risk of obfuscating his mission. His mission was not his own, but that of the Almighty's. So instead, he begs the Almighty to choose a leader who too embodies self-effacement. Is bold, smart, understanding, patient, forgiving, submissive to the Almighty's Will. One who will reflect Godliness like the moon. One who would lead by example and not a narcissist.

One who understood the responsibility and was not in it for the pomp and fanfare.

We are all leaders. We are all ambassadors of the Almighty. In our office, in shul, in our family. Let us pray that the people we encounter see the Almighty through us not obfuscated by our personal agendas and not so perfect midos. Let our public service truly be service to the public as opposed to using the public to advance our own positions of importance.

Page | 5

As the Gemara in taanis 21b teaches us "Its not the place which gives hinor to the person but the person himself who give honor to the position.

G-d Almighty – Let us be pure! וטהר לבנו לעבדך באמת

Chamishi –

The Shabbat Mussaf – Shabbos & the Individual Pledge of Allegiance

Page | 6

במדבר כ"ח:ט'

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כִבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֶשְׂרִים קֹלֹת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: (י) עֹלֹת שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ
עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד וְנִסְכָּה:

רש"ר הירש במדבר כ"ח:ט'

וביום השבת וגו' – קרבן העולה שמתווסף בשבת על קרבן התמיד, מבטא את אופיו המיוחד של היום. קרבן עולה זה דומה לקרבן התמיד. ההבדל היחיד ביניהם הוא, שקרבן התמיד כולל כבש אחד, ואילו קרבן מוסף של שבת כולל שני כבשים.

מכאן שההבדל במשמעות בין הקרבנות, דומה להבדל במשמעות בין המספרים **אחת ושתיים** בקרבנות ציבור הבאים מן הבהמה.

והנה, כבר עמדנו על ההבדל המהותי בין קרבן המייצג את האומה באמצעות בהמה אחת לבין קרבן המייצג אותה באמצעות שתי בהמות (ויקרא כג, יב-יג, יט, ועוד). (המספר אחת מייצג את האומה **באחדותה**, ואילו המספר שתיים מייצג את האומה **כריבוי של יחידים**. זה גם ההבדל בין עולת התמיד לעולת השבת.

הכבש האחד של התמיד מייצג את האומה **כאומה**. האומה הישראלית ניגשת אל ה', המנהיג והמדריך של גורלה הלאומי, וכל פעם שאור היום עולה או יורד, מחדשת האומה את "נדר" הנאמנות לה' והשמיעה בקולו, ומקבלת על עצמה להתמסר למטרות שנקבעו לה על ידי ה', הרועה שלה, אדונה ושליטה.

בשני הכבשים של עולת השבת, ניגשים כל **יחיד** האומה היהודית אל **בוראם ושליטם**.

שכן בשבת הם שובתים מכל מלאכה, ועל ידי שבתון זה הם מטילים את עצמם ואת עולמם לרגלי ה'.

וכדרך שהם שומרים את השבתון של שבת, כך הם גם מביעים באמצעות עולת השבת, ש"רועה ישראל", רועה כל האומה היהודית, הוא גם הרועה של כל נפש יהודית, שכן "קְרָעָה עֶדְרוֹ יִרְעָה בְּזָרְעוֹ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוֹ יִשָּׂא עֹלֹת יְנֵהֻל" (ישעיהו מ, יא). (עתה הם מחדשים את "נדר" הנאמנות והשמיעה בקול ה' הרועה את כל בריותיו, והם מקבלים על עצמם להתמסר למטרות שהוא קבע להם. למען מטרות אלה הוא ברא אותם כבני אדם מישראל; ולצורך ייעוד זה הוא נתן להם חלק בעולמו ובכוחות האנושיים של השליטה על עולמו.

נמצא שבאמצעות קרבן התמיד ניגש ישראל אל ה' כיחידה לאומית אחת – כבש אחד עם עישרון אחד ועם רביעית יין אחת;

אך בשבת ניגש שוב ישראל אל ה', והפעם **כריבוי** לאומי, המייצג את כל הנפשות הכלולות באומה.

לפיכך בשבת מביא ישראל שני כבשים עם שני עשרונים ועם שתי רביעיות יין. במסגרת תודעת הכלל הלאומי נותן ישראל ביטוי לקשר כל יחיד ויחיד אל ה'; ובתחושת הנברא המתעוררת על ידי השבת, מביא ישראל קשר זה לידי הכרה חיה.

נמצא שעולת השבת אינה אלא עולת תמיד בגוון שונה, והיא חלוקה מהתמיד רק בשני הכבשים במקום הכבש האחד של התמיד. משום כך, מצוות עולת שבת באה כאן ללא פתיחה מיוחדת, כגון "וביום השבת תקריבו עולה לה' שני כבשים" וגו'; אלא היא נראית כהמשך של מצוות קרבן התמיד: "וביום השבת שני כבשים" וגו'. לשון זו מדגישה את שני הכבשים, האופייניים למוסף השבת – בניגוד לכבש האחד של קרבן התמיד.

So this Shabbos, let us make a silent commitment to live with Hashem a bit more!

Shishi – Matza – The Sweet Bread of Liberation

במדבר כ"ח:ט"ז

וּבַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ פֶּסַח לַיהוָה: (יז) וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַזֶּה חֶג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת יֵאָכְל:

רשר"ה

(טז-יז) ובחדש הראשון וגו' – כאשר חוזר ומגיע, במעגל השנה, החדש הראשון של לידת האומה הישראלית, אזי ביום הארבעה עשר של החדש, בבין הערביים שלפני הגאולה, מקריבים עם ישראל את קרבן הפסח. בכך הם חיים מחדש את שעת הגאולה, וכל בית יהודי – על כל הנפשות המשתייכות אליו – מוסר עצמו להכרעת ה' אם להיות או לחדול, מבחינה גופנית ולאומית, וחוגג מחדש את הקמת האומה על בסיס חוקי היסוד שלה (עיין שמות יב, ג-יד, כז, ופירוש שם).

The fact that we ate Matza on the way out is seemingly the most insignificant aspect of Yetzias Mitzraim. What is the message Hashem wishes to convey to us by calling us to recall YM through Matza. Would we constantly recall a great trip to EY by eating the airplane food we ate on the way out? And if the food IS so significant; why did we eat the same food we ate in servitude? Should we not have had stake or Sushi to celebrate our emancipation from Egypt?

Egyptian philosophy: \$ is success and there's no way out of the Caste system. Success is measured by outside factors. A matza eater will always be dejected. True liberation, a true emotional connection to Hashem frees me of all external factors. I can be elated even with matza. My happiness is not determined by the car I drive, how many students I have in my shiur, how much money or how many kids I have. Yes, eat the same matza, internalize this message and you will taste nothing sweeter in your life.

Today, lets take a quiet moment to think about our ability to have a relationship with Hashem and enjoy it. Before we go to sleep, lets remember that moment, and enjoy it again.

פרים בני בקר שנים ואיל אחד – וכן מוסף של פסח ושל עצרת

Rosh Chodesh, Pesach, Shavuot 2 bulls, one ram, 7 sheep

Rosh Hashana, Yom Kippur, Shmini Azeret, 1 bull 1 ram 7 sheep

Why?

קרבנות המועדים חלוקים זה מזה רק בפרט אחד: בראש השנה, ביום הכיפורים ובשמיני עצרת, קרב פר אחד במקום שני פרים. הבדל זה נובע מאופיו המיוחד של כל אחד מימים אלו, כפי שכבר ציינו בפירושו לויקרא (בג, יח).